

Jeanette Molema

Palomino

vermist

De pony's van de Pegasus

deel 4

Palomino vermist
Jeanette Molema

ISBN 978-90-8543-218-0
NUR 282, 283

Foto omslag: Dreamstime
Ontwerp omslag: Marjoke Geertsema
Opmaak binnenwerk: Gerard de Groot

© 2013 UITGEVERIJ COLUMBUS - HEERENVEEN
Alle rechten voorbehouden. Uitgeverij Columbus is onderdeel van Uitgeversgroep
Jongbloed te Heerenveen.

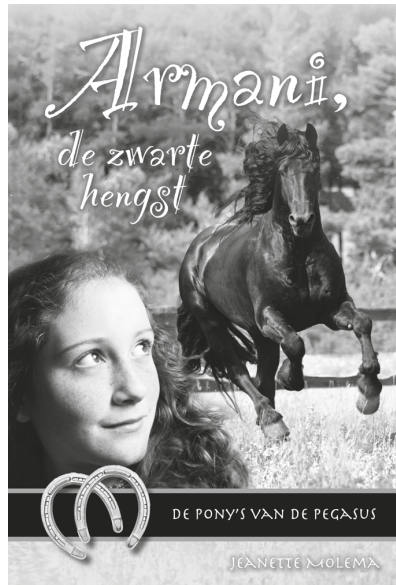
www.jongbloed.com

Inhoud

1	Goldie	5
2	Telefoon	13
3	Onze pony's	19
4	Bang konijn	28
5	Sondine	35
6	Verdacht	43
7	Onhandige kluns	50
8	Inbreken	61
9	Respect	70
10	Hondenprutje	77
11	Twee Palomino's	86

Wat hiervoor gebeurd is...

Maudi en haar vriendin Josja verzorgen samen de pony's op De Pegasus. Als ze horen dat in een weiland verderop een onbereden hengst staat, gaan ze natuurlijk gauw kijken. Armani is een prachtig dier, vurig en sterk, maar ook eenzaam. Daarom vraagt zijn eigenaar of Armani bij de pony's van De Pegasus mag. Maudi moet eerst weten of Maddy, de leider van de kudde, dit zal toestaan. En of ze zelf Armani eigenlijk wel aankan ... Gelukkig komt mevrouw Mak helpen. Intussen ontdekt Maudi meer over het verleden van Josja. Josja en haar broertje Jimmie wonen bij verschillende pleeggezinnen. Als Jimmie ineens bij Maudi's familie op de stoep staat, blijkt dat hij is weggelopen. Maudi en Josja bedenken een plan om Jimmie en Armani te helpen.

1. Goldie

‘Josja en Maudi, mag ik jullie voorstellen aan Goldie’, zegt mevrouw Mak met een grote glimlach. ‘Goldie is een Palomino, een merrie van zeven jaar met een heel lief karakter.’

Het is de eerste vrijdagavond van de herfstvakantie. Maudi en Josja zijn net aangekomen in de kleine stoeterij van mevrouw Mak. Maudi’s vader heeft hen gebracht met de trailer en is daarna doorgereden naar Rotterdam. Maudi heeft Pinto, haar verzorgpony, in de lege box naast Goldie gezet. Nu staan ze voor de box van Goldie en kijken naar de Palomino die nieuwsgierig dichterbij komt. Pinto hinnikt zacht vanuit zijn keel naar Goldie. Hij steekt zijn hals zo ver mogelijk naar voren over de halve deur om naar zijn buurvrouw te kunnen kijken. Maudi lacht zacht om hem. ‘Nieuwsgierig meneertje, vind je haar ook zo knap?’ zegt ze plagend, terwijl ze hem over zijn neus aait.

‘Wat is Goldie mooi’, zucht Josja verrukt. ‘Haar hoofdje is prachtig en haar vacht is net van goud. Is ze van u?’

Mevrouw Mak schudt haar hoofd. ‘Goldie is van een meisje dat nauwelijks tijd voor haar heeft, omdat ze is gaan studeren. Goldie is hier in pension. Het is jammer dat zo’n prachtige pony zo weinig tijd krijgt. Daarom heb ik de eigenaresse gebeld en de situatie uitgelegd.’

‘Welke situatie?’ vraagt Maudi verbaasd.

Mevrouw Mak lacht. ‘De situatie dat ik jullie een week te logeren krijg. Ik heb verteld dat Josja deze week een pony wil verzorgen.’ Ze strijkt haar haren naar achteren. ‘Dat heb ik haar verteld.’

Ze klopt Goldie op haar hals. 'Ik heb een zwak voor Goldie, ze lijkt op een pony waar ik al vijf jaar naar op zoek ben, ook een Palomino.'

'Goldie lijkt op Sondine', zegt Maudi meteen. Ze schudt ongelovig haar hoofd. 'Hebt u nog steeds de moed niet opgegeven om haar te vinden?'

Mevrouw Mak streelt de neus van Pinto. 'Nee', zegt ze vastberaden. 'Ik geef de moed niet op. Op een dag vind ik Sondine en dan koop ik haar, wat haar eigenaar er ook voor vraagt.'

Josja is heel dicht bij Goldie gaan staan, ze reageert niet op het gesprek, maar staart alleen maar naar de Palomino. 'U bedoelt dus dat ik deze week helemaal alleen voor Goldie mag zorgen?' Maudi lacht om het ongeloof dat in de stem van haar vriendin doorklinkt.

'Ja, ik bedoel jou', zegt mevrouw Mak met een tevreden gezicht. 'Ik heb haar eigenaar verteld dat je al twee weken lang elke dag twee uur rijlessen hebt gehad. Ik heb haar gevraagd of ze het zag zitten dat jij deze week voor Goldie zou zorgen.'

'En ze vond het goed?' vraagt Josja voor de zekerheid.

'Ze vond het goed', bevestigt mevrouw Mak. 'Ze vertrouwde op mijn oordeel.' Ze legt haar hand op Josja's schouder. 'Goldie heeft wel zin in een poetsbeurt. Straks heb ik meer tijd voor jullie allebei, maar ik moet nu verdergaan met lesgeven.'

Maudi kijkt zoekend om zich heen. 'Waar is Armani?'

Mevrouw Mak lacht hardop. 'Ik dacht al, wanneer komt die vraag? Armani loopt buiten, met een deken op, maar zolang die hengst nog buiten kan lopen, moet het. Dan kan hij zijn energie kwijt. Hij vindt Goldie erg lief en zij hem. Maar ik heb nog geen toestemming van Bernadette, haar eigenaar, om haar te laten dekken.'

Maudi grinnikt. ‘Ja, wat zou dat voor veulen worden, een pikzwarte vader en een Palomino als moeder.’

‘Dat zou van alles kunnen worden’, zegt mevrouw Mak. ‘Maar wel iets moois. Jullie kunnen Armani morgen zien, hij loopt buiten met mijn eigen Riverdance en een Haffingermerrie die hier voor haar gedrag is.’

Maudi opent de deur van de box. Goldie komt meteen naar haar toe, ze snuift zacht en brengt haar fijne neusje in de richting van Maudi’s gezicht.

‘Ooh’, zegt Josja verrukt. ‘Wat is ze lief.’ Ze gaan allebei aan een kant van de pony staan en strelen haar zachte, goudkleurige vacht.

‘We moeten haar poetsen’, vindt Maudi. ‘Allebei aan een kant?’ Uit een goudkleurige kist, waar met zwierige zilveren letters *Goldie* op staat geschreven, pakken ze de borstels. Goldie gaat genietend op drie benen staan en doet haar ogen half dicht.

Als Maudi de lange manen kamt, merkt ze dat er veel klitten in zitten. ‘Dit is al een tijdje niet goed gedaan’, zegt ze afkeurend. ‘Zielig voor Goldie dat ze zo weinig aandacht krijgt. Deze week gaan we het elke dag doen, Jos. O nee’, verbetert ze zichzelf. ‘Jij gaat het doen, want ik heb Pinto. We kunnen samen een buitenrit maken. En tegelijk gaan rijden in de bak. Dit wordt een topweek! Ik ga je eerst alles laten zien hier.’

Ze maakt een grote armzwaai en blijft staan, met haar armen wijd. ‘Ik ben terug in Rotterdam, bij mevrouw Mak. Het is een beetje raar. Ik heb het gevoel dat ik veel ouder ben dan toen ik wegging.’

‘Hoe lang is het nu geleden dat je hier was?’ vraagt Josja.

Maudi denkt even na. ‘Acht weken geleden. We zijn aan het eind van de zomervakantie naar Dedemsvaart verhuisd.’

‘Zou je hier nog willen wonen?’ vraagt Josja. Ze heeft haar hand op de rug van Goldie gelegd en strijkt langzaam naar haar staart. ‘Moeilijke vraag.’ Maudi begint te lachen en doet haar armen naar beneden. ‘Als alles weer zou worden zoals het was, mijn vader en moeder nog bij elkaar, dan zou ik terugwillen. Maar dat is niet zo. En ...’ Ze draait zich om en kijkt Josja recht aan. ‘We wonen nu bij opa en dat vind ik fijn. En als ik nog in Rotterdam woonde, kende ik jou niet en Sybrich van De Pegasus niet. Ik vind de school waar ik nu op zit, fijner. Het is allemaal rustiger en gezelliger.’ Ze pakt de borstels en legt ze terug in de kist van Goldie. ‘Ik zal een uitleg geven over de stoeterij. Dit zijn de stallen. Het zijn er zesentwintig in totaal. Soms zijn ze allemaal bezet, maar meestal staan er een paar leeg. Je kunt vanuit het looppad voor de stallen via twee kanten in de binnenbak komen.’ ‘Handig’, zegt Josja.

Maudi knikt. ‘Vanuit de binnenbak ga je door een deur en dan kom je langs een paadje voor de paarden in de buitenbak. Dat is ook handig, zo dichtbij. Zullen we ernaartoe lopen?’

Even later staan ze bij de grote buitenbak die aan twee kanten wordt verlicht. Een amazone laat net haar grote zwarte ruïen uitstappen. Ze groet Maudi met een lach. ‘Terug uit het verre oosten?’

Maudi grinnikt. ‘Een weekje maar, Trudie. Dan ga ik weer terug.’ Ze lopen verder langs de parkeerplaats waar een paar auto’s en twee trailers staan.

Maudi wijst. ‘Daar zijn de weilanden, maar die laat ik je morgen zien, het is nu zo donker. Als het zo heeft geregend als vandaag, ligt het pad vol plassen.’ Ze rilt even. ‘De wind is nog steeds heel koud, ook al is het nu droog.’

‘Wat is dit voor huisje?’ vraagt Josja. Ze staan voor een klein

huisje met een rieten dak. Het staat aan het begin van het pad dat naar de weilanden loopt. De buitenlantaarn brandt en verspreidt een gezellig, uitnodigend licht.

‘Dit is het huisje dat er het eerst stond’, vertelt Maudi. ‘Het is al oud, het werd in 1895 gebouwd. Het grote huis is pas gebouwd toen de familie Mak hier al vijf jaar woonde. Nu is dit huisje een gastenverblijf.’

Ze draait zich om. ‘Zullen we terug? Ik heb het koud.’

‘Goed’, zegt Josja. Ze maakt een pirouette met haar armen wijd. ‘Ik vind het hier prachtig. Al die paarden en die mooie stallen, een pony om voor te zorgen. Helemaal super!’

Later die avond zitten ze met elkaar in de gezellige huiskamer. Pieter, de man van mevrouw Mak heeft de open haard aangestoken. Mevrouw Mak heeft warme chocolademelk gemaakt.

Voorzichtig nipt Maudi van de hete melk. Ineens moet ze aan haar broertje denken die thuis altijd van echte cacao en suiker heerlijke chocomelk maakt. Hij is nu bij pap en Sofia, de vriendin van pap. Mam is een paar dagen naar Noorwegen, met haar vriendin Sybrich. De gedachte aan haar moeder die nu zonder haar kinderen is, maakt dat ze zich heel even somber voelt.

‘Natuurlijk mis ik jou en Jesse als jullie er niet zijn. Daar ben ik eerlijk in. Maar Sybrich en ik gaan naar Noorwegen. Als ik weet dat jullie het naar je zin hebben, is het voor mij veel gemakkelijker.’

Maudi glimlacht en staart in de oranje vlammen die het hout verorberen. Vonkjes schieten omhoog de schoorsteen in. Mam leek wel een kind dat op schoolreisje ging, zo veel zin had ze in het tripje naar Noorwegen. Zelfs pap die hen vanmiddag in Dedemsvaart had opgehaald was het opgevallen.

‘Waar ben je met je gedachten, Maudi.’ Pieter knipoogt en geeft

een klein duwtje tegen haar schouder. ‘Ik vroeg of je er een blok op wilde leggen.’

‘Ik was even thuis’, zegt Maudi. ‘En ik dacht aan mama. Ze had zo’n zin in haar reisje naar Noorwegen. Papa was bezorgd dat haar portemonnee gestolen zou worden en dat ze niet goed op haar paspoort zou letten. Vroeger lette hij daar altijd op. Maar ze lachte hem uit.’

‘Het is leuk voor je moeder dat ze met Sybrich weggaat’, vindt mevrouw Mak. Ze draait zich om naar Josja. ‘Willen jullie een verse krakeling? Vanmorgen speciaal voor Maudi opgehaald.’

‘Wat is het fijn om hier weer te zijn’, lacht Maudi. Ze schurkt met haar rug tegen de leuning van de oude leren fauteuil. ‘Er is niks veranderd.’

‘Er gaat wel iets veranderen’, zegt Pieter. Hij fronsst zijn donkere wenkbrauwen en kijkt naar mevrouw Mak die haar hoofd schudt.

‘Hoe bedoelt u?’ Met een schok gaat Maudi rechtop zitten en kijkt Pieter aan.

‘Het duurt nog twee jaar, maar dan komt er tegenover ons een nieuw groot recreatiecomplex. De eigenaar wil ons uitkopen en ons land toevoegen. Hier zou hij een grote zwembijver willen maken met een zandstrandje. Dat verhoogt de aantrekkelijkheid.’ Het laatste komt er bitter uit.

‘Kan dat zomaar?’ Maudi voelt boosheid opkomen, als ze naar mevrouw Maks verdrietige gezicht kijkt.

‘Niet zomaar’, zegt mevrouw Mak. ‘Het speelt al jaren. Samen met de familie Boljaars van hiernaast, hebben we geprobeerd het recreatiecomplex tegen te houden met een rechtszaak. Maar dat kostte ons alleen maar geld en we verloren twee keer. We hebben nog twee jaar om in de verte naar de skyline van Rotter-